

POSTANOWIENIE

20 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka

na posiedzeniu niejawnym 20 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K.J. i B.J.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w G.
o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej K.J. i B.J.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 23 kwietnia 2025 r., I ACa 2276/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od K.J. i B.J. na rzecz Banku spółki akcyjnej w G. po 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. nakazuje zwrot z kasy Sądu Apelacyjnego w Łodzi na rzecz K.J. i B.J. po 375 (trzysta siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem części opłaty kasacyjnej.**

(K.W.)

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 23 kwietnia 2025 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi, w sprawie z powództwa K.J. i B.J. przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w G. o ustalenie, zmienił na skutek apelacji strony pozwanej wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 31 stycznia 2023 r. w ten sposób, że oddalił powództwo i odpowiednio do tego rozstrzygnięcia zmienił orzeczenie o kosztach postępowania

przed Sądem pierwszej instancji (pkt I) oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II).

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiedli powodowie, wskazując na naruszenie art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (dalej „pr.bank.”) w zw. z art. 353¹ k.c.; art. 506 § 1 i 2 k.c.; art. 58 § 1 i 2 w zw. z art. 353¹ k.c.; art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej: „dyrektywa 93/13”), a także art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13.

3. Skarżący wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na występowanie w sprawie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podali, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na oczywiste naruszenie art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 69 pr.bank. w zw. z art. 353¹ k.c., art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 oraz art. 506 § 1 i 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

4. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie SN z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

5. Odnosząc się do powołanej przez skarżących oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, wskazać trzeba, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzenia wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu

wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12).

Skarżący nie wykazali rażącego naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 69 pr.bank. w zw. z art. 353¹ k.c., art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 oraz art. 506 § 1 i 2 k.c., lecz ograniczyli się w istocie do przedstawienia polemiki ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, że w okolicznościach sprawy postanowienia aneksu, na podstawie którego doszło do przewalutowania kredytu złotowego we frankowy, nawet uznane za niedozwolone, nie skutkują ustaleniem, że umowa kredytu hipotecznego z 12 listopada 2007 r., zmieniona aneksem z 28 kwietnia 2009 r., jest nieważna. Sąd drugiej instancji uznał bowiem, że bezskuteczność postanowień § 1 ust. 1, § 7 ust. 2 zd. 4, § 10 ust. 8 oraz § 22 umowy w brzmieniu nadanym aneksem z 28 kwietnia 2009 r. – ze względu na ich abuzywność – skutkuje jedynie tym, że umowa kredytu nie została zmieniona w tej części. Tymczasem w ocenie skarżących zawarcie przez strony procesu aneksu z 28 kwietnia 2009 r. spowodowało wykreowanie nowego, samodzielnego i nierozzerwalnego stosunku zobowiązaniowego, który unicestwił byt prawny umowy kredytu w jej pierwotnej wersji. Z tego względu, zdaniem skarżących, wyrok Sądu odwoławczego zapadł z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego, jak i aktualnej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, w szczególności zaś uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22 (OSNC 2024, nr 12, poz. 118).

Nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi wywód dotyczący sprzeczności wyroku Sądu Apelacyjnego z uchwałą pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, już choćby dlatego, że przywołana uchwała została podjęta w oderwaniu od problematyki kredytów hipotecznych, które pierwotnie zostały udzielone w złotych, a następnie — na

podstawie aneksu — zostały przekształcone w kredyt powiązany z frankiem szwajcarskim. Nie można również uznać, że skarżący wykazali oczywiste naruszenie art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 69 pr.bank. w zw. z art. 353¹ k.c., art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 oraz art. 506 § 1 i 2 k.c. Poza odwołaniem się do wskazanej uchwały Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r. i przedstawieniem lakonicznego wyводу dotyczącego wpływu aneksu z 28 kwietnia 2009 r. na byt prawny umowy kredytu z 12 listopada 2007 r., skarżący nie powołali żadnych argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały, ich zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone.

Nie można również pominąć, że problematyka sytuacji prawnej konsumenta, który zawarł pierwotnie umowę kredytu złotowego, a dopiero później podpisał z bankiem aneks zmieniający charakter zobowiązania i wiążący je z kursem franka szwajcarskiego była w ostatnim czasie przedmiotem rozważań Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W wyroku z 30 kwietnia 2026 r., C-246/25, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uznał, że art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz zasady skuteczności i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym ustalenie ze względu na istnienie nieuczciwych warunków nieważności aneksu do zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem umowy kredytu hipotecznego skutkuje przywróceniem pierwotnych warunków tej umowy, które aneks ten miał zastąpić tymi nieuczciwymi warunkami, pod warunkiem że zostaną należycie uwzględnione wynikające z takiego przywrócenia tych pierwotnych warunków negatywne konsekwencje dla tego konsumenta i korzyści dla tego przedsiębiorcy, tak aby zagwarantować, iż przywrócenie wspomnianych pierwotnych warunków pozwoli na ustanowienie rzeczywistej równowagi między prawami i obowiązkami stron umowy, a tym samym na zapewnienie skutecznej ochrony konsumenta, bez podważenia przy tym osiągnięcia przyświecającego tej dyrektywie celu odstraszającego.

Innymi słowy, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie przesądził automatycznej nieważności całej umowy kredytu tylko dlatego, że wadliwy może być sam aneks przewalutowujący. Trybunał wskazał, że jeżeli aneks zawiera nieuczciwe postanowienia, sąd krajowy powinien zbadać skutki ich eliminacji i

ocenić, czy pierwotna umowa może dalej obowiązywać jako kredyt złotowy. W konsekwencji nie ma podstaw do uznania, że skarżący skutecznie wykazali kwalifikowane, widoczne *prima facie* naruszenie wskazanych wyżej przepisów, które mogło doprowadzić do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

6. Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

7. Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 *a contrario* k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz w zw. z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych. Natomiast rozstrzygnięcie o zwrocie części opłaty uiszczonej od skargi kasacyjnej w związku z nieprzyjęciem jej do rozpoznania uzasadnia art. 79 ust. 1 pkt 2 lit. b w zw. z art. 80a u.k.s.c.

Joanna Misztal-Konecka

(K.W.)

[SOP]